

MOKESČIŲ NAŠTA IR TARPTAUTINĖ MOKESČIŲ KONKURENCIJA

Povilas Gylys

Profesorius habilituotas daktaras

Vilniaus universiteto

Ekonomikos fakulteto

Teorinės ekonomikos katedra

Saulėtekio al. 9, LT-10222 Vilnius

El. paštas: Povilas.Gylys@ef.vu.lt

Straipsnyje nagrinėjami tokie kontroversiški teoriniai viešųjų finansų klausimai – mokesčių krūvis ir tarptautinė mokesčių konkurencija. Jame remiantis holistine paradigma pateikiami argumentai, parodantys, kad, sprendžiant viešųjų šalių finansų problemas, reikėtų atsisakyti požiūrio, jog viešasis sektorius nepriklauso ekonomikai ir todėl jo finansavimas yra „grynoji“ našta ekonomikai. Taip pat iš holistinių pozicijų analizuojamas preferencinių mokesčių sistemų ir mokesčių rojų klausimas.

Pagrindiniai žodžiai: mokesčių našta, tarptautinė mokesčių konkurencija, tarptautinis mokesčių suderinimas

Diskurso viešųjų finansų klausimais mūsų šalyje kokybė dažnai kenčia dėl jo fragmentiškumo, uždaramo ir ideologizavimo. Per daug dažnai vienas ar kitas viešųjų finansų klausimas „ištraukiamas“ iš bendro finansinio ar ekonominio konteksto ir nagrinėjamas izoliuotai. Antra vertus, aiškiai per mažai yra nagrinėjama užsienio patirtis šioje srityje, o tai didina „dviračio išradinėjimo“ riziką. Pagaliau dalis autorių, rašančių šiais klausimais, per daug dažnai iš anksto užsiangaužoja gindami vieną ar kitą poziciją, pateikia ir naudoja tik tuos argumentus ir faktus, kurie patvirtina jų išankstinę poziciją. O tokie bandymai, veiksmai yra būdingesni grynosios ideologijos ar apologetikos sritims, todėl mokslo žmonės turėtų jų vengti, nors socialiniuose moksluose, visi tai supranta, tai nelengvai sprendžiamas uždavinys.

Yra dar vienas diskusiją nagrinėjamu klausimu skatinantis veiksnys – tai galios centrų struktūra ir įtakos jiems pobūdis. Interesų grupės, žiniasklaida, politinės partijos kuria tam tikrą vertybinę, informacinę, politinę placiąją to žodžio reikšmę terpe, nuo kurios pobūdžio priklauso diskusijos viešųjų finansų klausimais kryptis, turinys, akcentai. Visa tai rodo politekonominį¹ šios diskusijos aspektą, kuris paprastai lieka už tyrinėjimų lauko ribų.

¹ Politekonominiai tyrinėjimai paprastai susiję su trimis klausimų grupėmis: 1) Kokia yra turto prigimtis ir kaip bėgant laikui keičiasi turto struktūra; 2) Kaip turto judėjimą veikia esami galios centrai, galių struktūra; 3) Kaip ekonomikoje yra sprendžiamas socialinio teisingumo klausimas. Šiame darbe akcentuojamos pirmos dvi klausimų grupės.

Viešasis sektorius ir viešieji finansai

Iš pirmo žvilgsnio tų dviejų reiškinį – viešojo sektoriaus ir viešųjų finansų – ryšys yra trivialus. Viešieji finansai rodo, iš kur, iš kokių šaltinių ir kaip yra padengiamos viešojo sektoriaus sąnaudos.

Tačiau giliau nagrinėjant šią sąsają iš karto kyla rimtų metodologinių, paradigminių klausimų. Svarbiausias iš jų – viešasis sektorius priskirtinas ekonomikai ar tai neekonominė sritis. Antruoju atveju viešasis sektorius tampa ekonomikos išlaikytiniu, „grynuoju“ ūkyje sukurtų gėrybių vartotoju. Dabar pastarasis požiūris tęsiant šimtmečių tradicijas yra dominuojantis. Įdomu, kad šiuo klausimu sutaria net tradiciniai priešai – liberalai ir marksistai. Pagal juos, viešajame sektoriuje ekonominės gėrybės, turtas nekuriamas, todėl jis neįeina į ekonomikos mokslo dalį (objektą). Vadovaujantis šia logika reikėtų pripažinti, kad viešasis sektorius yra antstatas, egzistuojantis virš ekonominės bazės, jos sąskaita gyvenantis ekonomikos priedėlis ir pan. Iš šios logikos kyla ir daugelio mūsų profesijos atstovų neigiamas instinktas viešojo sektoriaus atžvilgiu, kai teigiama jį esant našta ūkiui. O jei tai našta, natūralu, kad ją reikėtų lengvinti.

Tokia logika daugmaž atitinka individualistinę ekonominę paradigmą², kurioje vietos viešajam sektoriui nėra, nes pastarajame kuriamos bendros, kolektyviai naudojamos viešosios gėrybės. Kadangi „grynasis“ individualizmas nelinekš pripažinti kuopinių, bendruomeninių reiškinį, kaip antai: tauta, valstybė ir kt., jo atstovams sunku pripažinti ir bendrai vartojamų gėrybių egzistavimą, nes tai dvelkia bendruome-

² Nuolat konkuruoja dvi mokslinio pažinimo paradigmos, filosofijos, aksiomatikos – individualizmas ir holizmas. Pagal pirmąją akcentuojamas individo vaidmuo ir nepripažįstamos bendruomenės, grupės kaip santykiškai savarankiški visuomeniniai subjektai, o antroji bendruomenės, grupės teigia esant realiais ir svarbiais socialiniais aktoriais. Plačiau apie tai žr. (Gylis, 2004).

niškumu, kolektyvizmu. O kolektyvizmo, pagal juos, arba visai nėra, arba jis egzistuoja tik prievartinėmis formomis. Kaip prievartinio kolektyvizmo pavyzdys paprastai pateikiama tarybinė sistema.

Toks požiūris į viešąjį sektorių ir įvairias jo atmainas dabar yra labai įtakingas mūsų šalies gnoseologinėje ir politinėje erdvėje. Pripažįstant, kad tokią įtaką galima matyti ir daugelyje kitų šalių, vis dėlto reikia pripažinti ir lietuvišką specifiką – retoje kitoje, ypač išvystytoje, šalyje yra toks stiprus neigiamas sentimentas viešajam sektoriui kaip yra pas mus. Taip pat būtų sunku surasti brandžią šalį, kurioje tiek viešajame, tiek moksliniame diskurse būtų beveik nevartojama viešosios gėrybės sąvoka. Paradoxo esmė ta, kad pasauliniame ekonomikos moksle tai yra vadovėlinė sąvoka, tačiau „vidutinis“ lietuvis jos nėra girdėjęs. Beveik nevartojamas jis ir lietuviškajame moksliniame diskurse.

Jei mūsų krašte būtų labiau girdimas holistinio požiūrio į ekonomiką atstovų balsas, padėtis mūsų informacinėje erdvėje būtų pliuralistiškesnė, labiau gnoseologiškai suderinta, nereikėtų „atradinėti“ viešųjų gėrybių sąvokos. Deja, politekonominiu aspektu nagrinėjant esamą padėtį reikia pripažinti, kad dabartinis galios centrų įtakos santykis nėra palankus šią holistinį požiūriu svarbią visuomeninio turto dalį įtraukti tiek į mokslinį, tiek į viešąjį apskritai diskursą.

Viešosios gėrybės terminą išpopuliarino amerikietis ekonomistas P. Samuelsonas, nors pats reiškinys buvo aptariamas gerokai anksčiau, pavyzdžiui, A. Smito. Viešojo gėrybė („grynu“ pavaldai ji ne taip dažnai egzistuoja) – tai produktas, kurį gali vartoti grupė žmonių iš karto ar tam tikra seka ir kurios naudingumas dėl to nesumažėja, jų vartojimas nėra konkurencinis.

Vadovėliniai viešųjų gėrybių pavyzdžiai yra nacionalinis saugumas ir švyturys. Tačiau vis dažniau kaip viešosios gėrybės yra minimos teisinė siste-

na, visuomenės sanglaudą užtikrinantis socialinis kapitalas, valdžios institucijos, žinios ir kt.

Viešųjų gėrybių nereikėtų painioti su laisvosiomis gėrybėmis. Jas reikėtų priskirti prie ekonominių gėrybių, nes joms, kaip ir privačioms gėrybėms, sukurti yra naudojami roboti išteklių. O naudojant ribotus išteklius tenka spręsti ekonomizacijos uždavinį, kurio esmė yra surasti optimalų panaudojamų išteklių sąnaudų ir gaunamo naudingumo apimtį santykį.

Iš to, kas pasakyta, išeity, kad viešųjų gėrybių kūrimas, judėjimas ir vartojimas priklauso ekonomikos mokslo dalykui (objektui), nes susijęs su išteklių ribotumo problema ir atitinkamai su ekonomizacijos uždaviniais, procedūromis. Lietuviškame diskurse tokie reiškiniai, pažydziai, teisė, politika ir kt. nevartojant termino viešosios gėrybės, implicitiškai laikomi laisvosiomis gėrybėmis.

Tai rodo, kad viešojo sektoriaus suvokimas pas mus) dar nėra išsivadavęs iš sveikos nuovos, buitinės sąmonės ir išankstinių nuostatų neaisvės. Tik tuo būtų galima paaiškinti tokio žūio – „arba nemokamas, arba gydymas“ egzistimą mūsų informacinėje erdvėje [Steponavičiūtė, 2003]. Į tą šūkį, kurio potekstė yra platesnė – Privatus ar valstybinis, viešasis gydymas“ – būtų galima atsakyti: abiem atvejais, ir kai gydovės privačioje, ir valstybinėje klinikoje, gydymas yra mokamas. Skiriasi tik to mokamumo principai. Vienu atveju mokama tiesiogiai palaugos teikėjui, antru – per biudžetą mokantokesčius.

Mes, piliečiai, taip mokame ne tik už gydovą viešose gydymo įstaigose. Mums, kaip mokesčių mokėtojams, tenka padengti ir politinių, iešojo administravimo institucijų, teismų, policijos ir kt. veiklos sąnaudas. Mūsų pinigai skiamai keliams tiesti, gamtos apsaugai, švietimui, nokslui, kultūrai, kariuomenei ir kt. Taigi iš tieų nėra ne tik nemokamų pietų, kaip teisingai

sako individualistinės krypties ekonomikos šalininkai, bet ir nemokamo teisėtumo ar nacionalinio saugumo. Tačiau skiriasi būdai, kaip tie dalykai bus apmokami.

Kad ir kaip būtų, bent dalis minėtų gėrybių bus apmokama iš valstybės mokesčių, kuriuos istoriškai galima kildinti iš pirmųjų bendrų, ar kitaip – viešųjų, projektų atsiradimo. Gyvenviečių gynybiniai įtvirtinimai, irigacinės sistemos, keliai, valdžios institucijos gali būti pateikti kaip viešieji projektai, viešosios gėrybės – jie tarnavo bendruomenėms, valstybėms ir buvo bendro kolektyvinio naudojimo objektai. Bendruomenės nariai turėjo geranoriškai ar naudojant prievartą prisidėti prie šių projektų įgyvendinimo savo darbu, darbo įrankiais ir medžiagomis, taip pat pinigais. Tie natūriniai, darbo ar piniginiai įnašai ir buvo dabartinės mokesčių sistemos pradžia.

Bėgant laikui tokių viešųjų projektų įvairovė ir kiekis didėjo. Ypač šis procesas paspartėjo XIX amžiuje. Atitinkamai didėjo išteklių, kurie buvo reikalingi tiems viešiesiems projektams vykdyti ir viešajam sektoriui apskritai išlaikyti, poreikis. Tą tendenciją pirmasis pastebėjo vokiečių mokslininkas Adolfas Vagneris, todėl dabar ji vadinama A. Vagnerio dėsniumi. Šis dėsnis sako, kad, vykstant ekonominei plėtrai ir didėjant bendrųjų projektų įvairovei bei kiekiui, per valstybės biudžetą perskirstoma nacionalinio produkto dalis turi tendenciją didėti. Nuo A. Vagnerio laikų iki XX a. pabaigos ši tendencija išsilaikė – per biudžetą perskirstoma nacionalinio produkto dalis išvystytoje šalyse padidėjo keletą kartų – nuo maždaug 8–10 proc. iki vidutiniškai 40 procentų.

Lietuviškame metodologiniu individualizmu persunktame diskurse pirmiau minėti istoriniai ir konceptualiniai argumentai bei faktai galbūt dėl savo holistiškumo yra beveik nenaudojami, nors, mūsų manymu, siekiant objektyvių tyrimo rezultatų į juos reikėtų atsivelti, kritiškai iš-

analizuoti, užuot nuo jų atsiribojus. Nuo to, ar tie argumentai būtų priimti ar atmesti, priklausytų daugelio fundamentaliai svarbių viešųjų finansų klausimų sprendimas. Vienas iš tokių klausimų yra mokesčių našta.

Mokesčių našta

Mūsų manymu, grynai ideologine ar politine kova tektų vadinti „nuoga“ agitavimą mažinti ar didinti valstybės mokesčių pajamas. Klausimas turi būti sprendžiamas nagrinėjant kiek galima daugiau mokesčių „naštą“ nulemiančių veiksnių.

Lietuvoje jau įsigalėjusi tradicija traktuoti mokesčius kaip verslo, rinkos plėtros kliuinį. Pagal šią tradiciją mokesčiai iškreipia konkurenciją, „nusiurbia“ finansinius išteklius iš privataus sektoriaus „neproduktyvus“ viešojo sektoriaus naujai, sumažina šalies patrauklumą užsienio kapitalui, mažina tarptautinį jos konkurencingumą.

Tuos argumentus būtų galima pripažinti, jeigu būtų laikomasi prielaidų, jog rinka ir ekonomika yra tapačios sąvokos ir rinka yra galima „grynu“ pavidalu, t. y. kaip tobulos konkurencijos rinka, jog viešasis sektorius nėra ekonomikos dalis.

Tačiau laikantis kitos – holistinės aksiomatikos, t. y. ekonomiką suvokiant kaip privataus (rinkos) ir viešojo sektoriaus vienybę, kaip „mišrią“ ekonomiką, taip pat pripažįstant, jog rinka idealiu pavidalu egzistuoja retai, greičiau išimtiniais atvejais, minėti individualistiniai argumentai netenka nemažos dalies savo įrodosmosios galios.

Taip, mokesčiai atima dalį lėšų iš verslo ir namų ūkių. Tai mažina privataus investavimo galimybes ir namų ūkių prekių paklausą. Didinant mokesčius, tos galimybės ir paklausa *ceteris paribus* mažėja. Vargu ar galima nuneigti ir tai, kad mokesčiai iškraipo įsivaizduojamą idealios rinkos modelį, nes mokesčius tvarko „ma-

toma“ valstybės ranka, o rinka veikia „nematomos rinkos“, savireguliacijos principu.

Antra vertus, visa tai pripažįstant holistas – jis neturėtų būti pasidavęs kraštutinėms, ekstremistinėms kolektyvizmo nuostatoms – galėtų pasakyti, kad efektyvi rinka būtų negalima be efektyviai veikiančio viešojo sektoriaus, kuris, aišku ne už dyką, sukuria privačiai ūkio sanklodai materialią, institucinę, teisinę, socialinę, žinių ir kitas infrastruktūras, kurių rinka pati viena sukurti nėra pajėgi. Be to, viešasis sektorius prisideda prie visuminės paklausos formavimo. Remiantis tokiu supratimu reiktų pripažinti, kad tiek verslas, tiek namų ūkiai turi „sumokėti“ už tai, ką gauna iš viešojo sektoriaus, nes, kaip žinoma, nieko nemokamo, išskyrus laisvasias gėrybes (ora, saulės šviesa), visuomeniniame gyvenime nėra.

Viešajame, ir privačiame, sektoriuje gėrybių sukūrimo sąnaudos turi būti padengtos. Dalis tų sąnaudų padengiama juridiniams ir fiziniams asmenims teikiant mokamas paslaugas. Kita, didžioji dalis, dengiama iš valstybės mokesčių pajamų. Norint daugiau ir geresnės kokybės viešojo sektoriaus teikiamų gėrybių, tenka mokėti daugiau, t. y. prisiimti didesnę mokesčių naštą. Jeigu visuomenė su visomis jos interesų grupėmis nori daugiau ir geresnių kelių, labiau išsismokslinusių darbo jėgos, vis naujas funkcijas atliekančių valstybės institucijų, ji, įvykus demokratiškai diskusijai, gali nuspręsti, kokio dydžio mokesčių naštą prisiimti. Ji, be abejo, turi nuolat rūpintis ir veiksmingu surinktų lėšų valdymu (Gyls, 2003).

Tačiau svarstytinas ir kitas variantas, kurį siūlo individualistinės krypties atstovai – privatizuojant sveikatos apsaugą, švietimo, aukštojo mokslo ir kt. sistemas mokesčių krūvį visuomenei būtų galima sumažinti. Žinomas Vakarų ekonomistas P. Krugmanas mano, kad individualistinės krypties politikai ir mokslininkai sąmoningai naudoja prieš viešąjį sektorių nukreiptą

strategiją, kurią jis vadina *a bait-and-switch strategy*. Visų pirma visuomenei primygtinai teigiama, kad reikia mažinti mokesčius, tai padarius atsiranda arba padidėja biudžeto deficitas, o tai yra pretekstas privatizuoti ištisas viešojo sektoriaus šakas teigiant, jog valstybė yra nepajėgi jų išlaikyti, „išmaitinti“. Taip tai, kas buvo tiesioginėje viešojo intereso sferoje, pereina į privačias rankas. Toli gražu ne visada tai pasiteisina (Krugman, 2005). Tačiau tokiu atveju tektų atsakyti į keletą klausimų. Vienas iš jų ir, ko gero, pagrindinis – ar privatizavus ištisas viešojo sektoriaus šakas nenukentės individų, namų ūkių, verslo ir visuomenės apskritai interesai? Reikėtų, pavyzdžiui, plačiai ir visapusiškai aptarti privačiu draudimu pagrįstos JAV sveikatos apsaugos sistemos pranašumus ir trūkumus. Šiame straipsnyje, suprantama, nėra galimybių visapusiškai išnagrinėti iškeltą klausimą. Pateiksime tik keletą faktų. JAV sveikatos apsaugai skiriama bene didžiausia pasaulyje – 13 proc. BVP dalis. Nepaisant to, maždaug 20 proc. jos gyventojų lieka sveikatos apsaugos sistemos užribyje (Benatar, 2003). Be to, dalis ekspertų ir žurnalistų pripažįsta, kad šioje šalyje kasmet padaroma apie pora milijonų nebūtinų (pvz., sveiko apendikso pašalinimo) operacijų. Verta turėti omenyje, kad privati medicina yra pagrįsta netiesiogine motyvacija – tiesiogiai ji suinteresuota pajamomis, o ne paciento sveikata.

Kitų šalių patirtį reikėtų atidžiai tyrinėti siekiant gauti atsakymą ir į kitus klausimus, susijusius su kitų viešojo sektoriaus šakų – švietimo, socialinės apsaugos – privatizavimu. Atsižvelgiant į atsakymus būtų galima spręsti, ar sumažinti mokesčių krūvį.

Kad ir ką nuspręstų visuomenė ir jai atstovaujanti politinės institucijos dėl viešojo sektoriaus privatizavimo laipsnio ir masto, visiškai privatizuoti viešąjį sektorių neįmanoma, nes dalis visuomenės poreikių, pavyzdžiui, nacionali-

nio saugumo, yra grupiniai, kuopiniai, bendri savo prigimtimi.

Bent dalis švietimo, socialinės apsaugos sistemų, keliai, valdžios ir teisės institucijos, nacionalinis saugumas, ekologija ir kt. liks viešojo intereso sritis. Vienais atvejais dėl to, kad privačiam interesui tai nėra patrauklios sritys, kitais todėl, kad tai yra prigimtinė, natūrali viešojo intereso erdvė (*domain*), kurioje per didelę privataus intereso įtaka skatintų didesnę socialinę entropiją, dezorganizaciją. O tokiu atveju galiausiai nukentėtų ne tik pats viešasis sektorius, bet ir verslas bei namų ūkiai. Vadinas, kultų pavojus, kad bendras, visuminis šalies ūkio efektyvumas kristų.

Beje, Lietuvai sprendžiant viešojo sektoriaus finansavimo klausimus derėtų nuolat turėti omenyje ir Europos Sąjungos kontekstą. Mums tapus ES nare, reikėtų vengti žingsnių, kurie disonuočiau su ES šalių patyrimu, pasiteisinsia praktika, kurie trukdytų europinei koordinacijai ir pan. Be to, Lietuva, pasirašydama Europos socialinę chartiją ir kitus dokumentus, prisiėmė tam tikrus įsipareigojimus socialinėje srityje ir duotų pažadų reikės laikytis.

Mokesčių krūviui turi įtakos ir tai, kad mūsų valstybė prisiėmė tam tikrus įsipareigojimus savo gyventojams, susijusius su nuvertėjusių indėlių kompensavimu, netekto nekilnojamojo turto ir žemės vertės kompensavimu. Be to, iš savo biudžeto valstybė kompensuoja ir kompensuos didesniąją lėšų sumą „Sodrai“, pastarąją iš dalies privatizavus.

Tarptautinė mokesčių konkurencija ir viešieji finansai

Mokesčių naštos mažinimo šalininkai vadovaujasi ne tik tam tikrais ideologiniais ar paradigmminio, conceptualaus pobūdžio argumentais. Jie reaguoja ir į tam tikras tarptautines ir netgi globalias realijas. Viena iš jų yra pastaraisiais de-

šimtmečiais vis labiau pasireiškianti mokesčių konkurencija tarp šalių. Jei anksčiau patrauklią užsienio kapitalui mokesčių erdvę kurdavo tik vadinamieji mokesčių rojai, tai dabar tokios praktikos ėmėsi ir kai kurios Europos šalys. Lietuva įsitraukė į šį tarptautinį lošimą pelno mokesčių ir mokesčių nuo dividendų sumažindama iki 15 procentų. Tuo pačiu mokesstinės konkurencijos motyvu remtasi ir nusprendžiant gyventojų pajamų mokesčių laipsniškai sumažinti nuo 33 proc. iki 24 proc., dabar jis, kaip žinoma, sumažintas iki 27 procentų.

Panašiai elgiasi arba svarsto tokių žingsnių, pokyčių galimybę ir kitos šalys. Pavyzdžiui, Airija pelno mokesčių yra sumažinusi iki 12,5 proc., Slovakija įvedė mažesnę nei buvo – 19 proc. visuotinę, proporcinę gyventojų pajamų mokesčių. Estija visai atsisakė pelno mokesčio investuojamam pelnui.

Šiuos atvejus nagrinėjant *ceteris paribus* principu, minėtos šalys gali ir įgyti tam tikrų pranašumų prisiviliodamos užsienio kapitalą. Jei tam tikra šalis yra tokia pat patraukli visais kitais požiūriais kaip ir jos konkurentės, tai tikėtina, kad užsienio investicijos pasuks į šią šalį, tuo atveju jei ji, pavyzdžiui, mažins pelno ar gyventojų pajamų mokesčių. Tačiau, kaip visiems žinoma, užsienio investuotojai atsižvelgia į visą kompleksą sąlygų, kurios yra būdingos šaliai, pretenduojančiai į investicijas iš svetur. Ir, kaip daug kas pabrėžia, mokesčių dydis nebūtinai yra lemiamas veiksnys. Mes nemanome, kad „keltų tigras“ Airija gerų ekonominių rezultatų pasiekė vien tik mažindama pelno mokesčių. Beje, gyventojų pajamų mokesčio atžvilgiu Airija buvo daug atsargesnė negu kai kurios Vidurio Europos šalys, tarp kurių paminėtina ir Lietuva.

Vis dėlto dauguma Vakarų Europos šalių kol kas nėra linkusios aktyviai įsitraukti į mokesčių konkurenciją, nors ir ten ji juntama. Tiesa, visos jos skiria daug jėgų ir dėmesio valstybės išlaidoms racionalizuoti. Kodėl Prancūzija, Vokietija, Jung-

tinė Karalystė ir kitos šalys iki šiol nebuvo linkusios įsitraukti į mokesčių konkurenciją?

Tam yra keletas paaikškinimų. Pirmiausia mokesčių mažinimas šalyse, kur gerai veikia mokesčių politikos ir administravimo „mašina“, efektyviai „iššėšelinanti“ neformalią ūkinę veiklą, gali paskatinti biudžeto pajamų sumažėjimą. Nors mūsų mokesčių krūvio mažinimo propaguotojai mano, kad mokesčių sumažinimas visada padidina biudžeto įplaukas (mažiau mokesčių – daugiau pajamų), tiek teorija, tiek praktika sako ką kita – mažinant mokesčius gali būti taip, kad mokesstinės pajamos ims mažėti. Tai priklauso nuo to, kuris Lafero kreivės taškas yra atskaitos taškas. Nors teoriniu požiūriu Lafero grafikas yra paprastas ir logiškas, realioje mokesčių politikoje jį taikyti yra labai sunku. Taip sunku, jog tai nepavyko net pačiam šio grafiko autoriui prezidento Reigano ekonominiam patarėjui Artūriui Laferui – jo pasiūlymu sumažinus mokesčius, biudžeto pajamos nepadidėjo, o net sumažėjo, dėl to biudžeto deficitas padidėjo.

Biudžetinių pajamų sumažėjimas keltų ir kitą pavojų – viešojo sektoriaus finansavimo sumažinimas žemiau optimalios ribos gali sumažinti viešojo sektoriaus teikiamų gėrybių kiekį ir kokybę. Beje, Vakarų Europoje nėra svarstomi tokie drastiško viešojo sektoriaus privatizavimo planai, kokie yra siūlomi pas mus. Kaip ir nėra tokios latentinės ligoninių, mokyklų ir kt. privatizacijos, kokia vyksta pas mus.

Tų šalių visuomenėse yra aukštesnė mokesčių mokėjimo kultūra, pagrįsta aiškesniu viešųjų poreikių, viešojo intereso reikšmės suvokimu, todėl ten nesijaučia tokio stipraus kaip pas mus privačių interesų, visų pirma verslo grupių spaudimo mažinti mokesčius. Tai sakant tenka pripažinti, kad Vakaruose vis dėlto jaučiama tam tikra mokesčių moralės erozija.

Tiesa, tose šalyse yra geriau priimamas vertikalus teisingumo principas mokesčių politi-

koje: labiau pasiturintys turi daugiau prisidėti prie viešojo sektoriaus išlaikymo, nes, pirma, jų galimybės tai daryti yra geresnės ir, antra, paprastai jie naudojami platesne viešųjų paslaugų gama ir tai daro dažniau. Kitaip sakant, ten nėra tokio pasipriešinimo progresiniams mokesčiams kaip pas mus (žr. Vainienė, 2002).

Pirmiau išdėstyta ir paaiškina, kodėl dauguma Vakarų šalių kol kas nėra tiek kaip Lietuva išitraukusios į mokesčių konkurenciją, nes mato joje glūdinčius pavojus – viešojo sektoriaus degradavimą ir didėjantį biudžeto deficitą.

Maža to, kai kurios Vakarų šalys nepalankiai reaguoja į tai, kad rinkos konkurenciją keičia savo prigimtimi nerinkinė mokesčių konkurencija. Štai ne taip seniai Prancūzija pareiškė, kad jei kai kurios „naujosios“ Europos šalys ir toliau mokesčių mažinimą naudos kaip užsienio investicijų pritraukimo priemonę, Prancūzija kels paramos toms šalims iš ES fondų sumažinimo klausimą. To įspėjimo logika tokia: jeigu jūs mažindami savo mokesčių krūvį ar pakankamai jo nedidindami deramai iš biudžeto neremiate jums svarbių viešųjų projektų, kodėl tai turėtų daryti Vakarų šalių mokesčių mokėtojai. O toks suvokimas – kol kas jis dar nėra giliai išsisknijęs paprasto vakariečio sąmonėje – gali griauti bendrą europinį solidarumą ir galimi visi iš to išplaukiantys neigiami padariniai.

Visa tai reikia turėti omenyje bandant toliau keisti mūsų šalies mokesčių krūvį ir struktūrą. Tačiau tuo svarstytinų problemų ratas nesibaigia, nes, pavyzdžiui, siūlymai mažinti gyventojų pajamų mokesčių toliau keičia tiesioginių ir netiesioginių mokesčių santykį ir kartu didina mokesčių sistemos regresyvumą. Tačiau tai jau kito straipsnio tema.

Internacionalizacija ir mokesčių konkurencija

Per visą ligšiolę žmonijos istoriją valstybės biudžeto politika buvo grynai šalių vidaus reikalas.

Suverenių šalių valdžia savarankiškai nustatydavo mokesčių struktūrą, dydį, taip pat savarankiškai skirstydavo gautas mokesčines pajamas. Pastaraisiais dešimtmečiais padėtis gerokai pasikeitė. Vykstant ekonominių ryšių internacionalizacijai, „tarptautėjimui“, vienu šalių vykdoma biudžeto politika turi įtakos kitų, kartais net tolimų, šalių ekonominei padėčiai. Taigi šalių viešieji finansai šiais laikais funkcionuoja anksčiau nepatirtų tarptautinių iššūkių akivaizdoje.

Vienas iš jų – preferencinių mokesčių režimų apskritai ir mokesčių rojų egzistavimas. Kol šalių ekonomikos buvo daugiausia uždaros, tai didesnių problemų nekėlė. Tačiau nykstant prekybos, kapitalo judėjimo tarp šalių kliūtims, tai tapo nuolatinio galvos skausmu daugeliui pasaulio vyriausybių. Įprasta manyti, kad ši problema ėmė sparčiai aštrėti nuo praėjusio šimtmečio deivintojo dešimtmečio pradžios, kai pasaulio ekonomika, išskyrus tarybinę stovyklą, pajudėjo liberalesnės globalios tvarkos link. Tās poslinkis dažnai siejamas su Ronaldo Reigano ir Margaretos Thatcher vardais.

Tuo metu ir paskui akademinuose ir politiniuose sluoksniuose kilo susirūpinimas, kad mokesčių mažinimas siekiant pagyvinti ekonominį gyvenimą ir pritraukti užsienio kapitalą gali sumažinti bendrą mokesčių pajamų apimtį, perkelti mobilių, tokių kaip kapitalas, mokesčių našta nemobiliams, nejudriems, tokiems kaip darbas, vartojimas ir nekilnojamasis turtas, mokesčių šaltiniams (Steinmo, 1996, p. 2–3).

Statistikos duomenys rodo, kad nuogaštavimas dėl galimo mokesčių pajamų mažėjimo bent jau iki pastarojo metodo ir bent jau EBPO (OECD) šalyse nepasitvirtino. Mokesčių pajamų dalis BVP nuo 1970 iki 1998 metų padidėjo nuo 38 proc. iki 40 proc. (Genschel). Tačiau lieka atviras klausimas, ar tas biudžeto mokesčių pajamų padidėjimas negalėjo būti didesnis, jeigu nebūtų buvę mokesčinės konkurencijos, t.y.

preferencinių mokesčių režimų ir mokesčių rojų spaudimo nacionalinėms mokesčių sistemoms. Kitaip sakant, reikėtų atsakyti, ar Vagnerio dėsnis nebūtų pasireiškęs stipriau, jeigu nebūtų buvusios mokesčių konkurencijos.

Kitas nuogastavimas dėl galimo mokesčių naštos poslinkio nuo mobilių mažiau judriems mokesčių šaltiniams, daugumos tyrinėtojų nuomone, ir kaip rodo statistikos duomenys, pasitvirtino. Pavyzdžiui, EBPO (OECD) 1998 metais paskelbtame raporte „Žalinga mokesčių konkurencija: iškylantis (*emerging*) globalus klausimas“ teigiama, kad mokesčių konkurencija skatina mokesčių struktūros pokyčius, pasireiškiančius mokesčių naštos perkėlimu nuo mobilių gamybos veiksmų mažiau mobiliems (Harmful..., 1998, p. 14).

Tiesa, ir šiuo atveju faktai nėra tokie akivaizdūs, nes, pavyzdžiui, bendrųjų mokesčių pajamų EPBO šalių įvairių mokesčių dalis per paskutinius dvidešimt metų pakito mažai. Kitaip sakant, gyventojų pajamų mokesčių, pardavimų mokesčių (VAT, akcizai), pelno mokesčių ir turto mokesčių santykis išliko beveik nepakitęs. Kiek labiau pasikeitė – padidėjo – socialinio draudimo mokesčių lyginamoji dalis. Taigi iš pirmo žvilgsnio mokesčių naštos poslinkis įvyko tik į šią – socialinio draudimo pusę. Bendrųjų šalių mokesčių pajamų pelno mokesčių dalis išliko stabilus 9–10 proc. lygio. Beveik nesikeičia ši mokesčių dalis ir palyginti su BVP (Houlder, p. 1).

Tačiau šis procentinis rodiklis slepia tai, kad nacionalinio produkto kompanijų pelno dalis per tą laikotarpį gerokai padidėjo. O tai reiškia, kad mokesčių dalis, tenkanti kiekvienam pelno vienetai, sumažėjo (Genschel, p. 5). Kitaip sakant, mokesčių naštos poslinkis nuo pelno į kitus apmokestinamus veiksmus realiai įvyko. Tai rodo ir kiti duomenys. V. Houlder teigimu, per paskutinius 20 metų pasireiškė kompanijų pelno mokesčių mažinimo tendencija. Vien per lai-

kotarpį nuo 2000 iki 2003 metų šių mokesčių tarifas aštuoniolikoje išvystytų šalių sumažėjo vidutiniškai 2,8 proc. (Houlder, 2005, p. 1). Per visą tą laiką mokesčių našta, tenkanti darbo veiksmui, didėjo (Genschel, p. 8).

Diskusija dėl pelno apmokestinimo mažinimo vyksta ir Lietuvoje. Lietuvos laisvos rinkos institutas vienu metu buvo išplėtojęs ypač aktyvią kampaniją, kurios tikslas buvo ženkliai sumažinti ir net panaikinti pelno mokesčių (Vainienė, 1999), prieš tai savo ruožtu pasisakę Jungtinių Tautų plėtros programos (UNDP) atstovai Lietuvoje (Tėn arguments..., 1999).

Galima sutikti su tuo, kad dideli pelno mokesčių tarifai nebūtinai reiškia dideles mokesčių pajamas, gaunamas iš šio šaltinio. Pavyzdžiui, Vokietijoje pelno mokesčio tarifas yra didelis – 38,7 proc., tačiau bendrųjų mokesčių pajamų šio mokesčio dalis tesudaro 2,9 proc., o Liuksemburge ši dalis sudaro daugiau nei 20 proc., Airijoje apie 13 proc. ir t. t. Kaip minėta, EPBO (OECD) šalyse iš pelno gaunamųjų mokesčių pajamų vidurkis yra maždaug 9 proc. BVP.

Tokį pelno mokesčių tarifų ir mokesčių pajamų, gautų apmokestinus pelną, neatitiktį galima paaiškinti tuo, kad Vokietijoje yra daug mokesčių išimčių, nuolaidų ir kt., kurios mažina valstybės biudžeto pajamas, gaunamas iš šio šaltinio. Kitose šalyse, kuriose pelno mokesčio tarifai yra mažesni, tačiau kuriose nėra mokesčių išimčių bei nuolaidų arba jos yra retos, biudžeto pajamos iš apmokestinato pelno gali būti ir didesnės.

Tai, pagal kurį scenarijų veikia viena ar kita šalis, priklauso nuo toje šalyje dominuojančios ekonominės politikos paradigmos. Jeigu manoma, kad mokesčiai yra ne tik mokesčių surinkimo, bet ir fiskalinė poveikio ekonomikai priemonė, tokiu atveju taikomos įvairios mokesčių išimties ir nuolaidos. Tačiau, jeigu tikima, kad rinka galiausiai savaime skatina optimalią

konominę pusiausvyrą ir mokesčių sistema tuveikti pagal „fiksuočių taisyklių“ (angl. *fixed des*) principą, tada bus linkstama atsisakyti išnčių ir nuolaidų tam tikroms šakoms, įmonių rupėms ir t. t. Tokia mokesčių sistema yra parastesnė ir todėl lengviau administruojama. Ji pigesnė. Tiesa, ginčo objektu lieka klausimas, r valstybei verta atsisakyti galimybės mokesčių emis nuolaidomis ir išimtimis skatinti vieną ar itą verslo grupę (pvz., smulkų verslą), vieną ar itą ūkinę veiklos sritį (pvz., kaimo turizmą, ultūrinio pobūdžio veiklą, tarkime, knygų lei- yba).

Mokesčių konkurencija sukelia ir mokesčių rogresinio principo taikymo sunkumų, skatina ekti pajamų persikirstymo ir kartu vertikalaus okesčių teisingumo įgyvendinimo (Harmful x competition, p. 14). Nors dabar daugeliui onomistų, žiniasklaidos atstovų ir politikų šis ešųjų finansų aspektas neatrodo svarbus, ateije tai gali sukelti didelę socialinę ir politinę ampą.

Kiek perfrazavus garsaus Liudviko XIV iz- ininko Colberto žinomą posakį apie mokesčių irinkimo meną, prilygintą žąsų pešimui suke- unt mažiausią gagenimą, galima sakyti, kad dau- imos mokesčių mokėtojų „gagenimo“ gali bū- gerokai daugiau ir to „gagenimo“ padariniai sisakant progresinių mokesčių principo gali asirodyti daug didesni nei dabar atrodo.

Nepaisant to progresinių mokesčių atsisaky- o tendencija pasaulyje yra gana ryški. Šiuo at- ju turima omenyje ne tiek tai, kad mažinami biniai pajamų ir pelno mokesčių tarifai. Daug as didžiausių tarifų, kurie prieš keletą dešimt- ečių buvo net 70–80 proc. pajamų, mažinimą i 40–50 proc. ar pan. mano esant suprantamu. les kalbame apie progresinių mokesčių princi- o atsisakymą apskritai. Ši tendencija ypač ryški ytų ir Vidurio Europoje (The case for flat ta- s, 2005).

Dvi mokesčių konkurencijos paradigmos

Globalioje diskusijoje mokesčių konkurencijos klausimu išsiskiria dvi skirtingas argumentacijas naudojančios stovyklos. Viena – tai ekonomiškai išvystytų šalių organizacija – EPBO (OECD), Jungtinės Tautos, Europos Sąjunga. Partinių požiūriu ta stovykla artimesnė kairiosioms, social- demokratinėms jėgoms. Gnoseologiniu požiūriu – tai daugiau ar mažiau holistiškai mąstančios jėgos. Kita stovykla vienija dalį verslo sluoksnių, jiems artimas nevyriausybinės organizacijas, „*think tank'us*“, žiniasklaidos subjektus.

Iš jų verta paminėti *Heritage Foundation, Ca- to Institute, The Potomac Foundation, JAV Pre- kybos rūmus* ir t. t. Šiai stovyklai simpatizuoja dešinėsios politinės jėgos. Pažintiniu požiūriu šios stovyklos atstovai priskirtini prie metodo- loginio individualizmo šalininkų. Ši stovykla yra susijungusi į globalią organizaciją, kuri vadinama Koalicija už mokesčių konkurenciją (*The Co- alition for Tax Competition*).

Ši koalicija kritikuoja Jungtines Tautas, Euro- pos Sąjunga, EPBO (OECD) už tai, kad jos prieš- nasi mokesčių konkurencijai, užuot skatintų šalis į ją jungtis. Jie mano, kad minėtos tarptautinės orga- nizacijos suokalbiauja, kuria globalų mokesčių kar- telį, kurio tikslas – suderinti skirtingų šalių mo- kesčių sistemas, o tai, koalicijos manymu, kelia grėsmę laisvos visuomenės principams – privati- mui, suverenumui, konkurencijai.

Mokesčių mažinimo ir kartu mokesčių kon- kurencijos proponentai nurodo keturias priežas- tis, dėl kurių reikėtų laikytis tokios politikos principų. Jie mano, kad: 1) tai skatina ekonomi- nį augimą; 2) silpnina mokesčių vengimo moty- vaciją; 3) mažina ekonomines deformacijas, su- sijusias su dideliais mokesčiais ir siaura apmo- kestinimo baze; 4) padeda prisivilioti užsienio investicijas (Houder, p. 1).

Kaip matyti iš pateiktos argumentacijos, šios pozicijos šalininkai pasisako prieš bet kokias tarptautines pastangas koordinuoti mokesčių politiką, jų negąsdina tai, kad tarptautinė mokesčių konkurencija gali skatinti mokesčių pajamų mažėjimą ir atitinkamai menkesnį viešojo sektoriaus finansavimą. Jie mano, kad tarptautinė mokesčių konkurencija turėtų priversti politikus ir valdininkus racionaliau tvarkyti biudžetines lėšas, siekti mažinti teikiamų viešųjų paslaugų kaštus, kaip tarptautinė verslo konkurencija verslo srityje mažina kaštus gaminant privačias gėrybes (Edwards, de Rugy, p. 5–6).

Apibendrinant galima teigti, kad tarptautinės mokesčių konkurencijos šalininkų poziciją rodo šie siekiai – sumažinti bendrąją mokesčių apimtį, pakeisti jų struktūrą mažinant mokesčių pajamų tiesioginių mokesčių dalį ir sumažinti ar panaikinti mokesčių progresyvumą vis plačiau taikant proporcinės mokesčių schemas. Jie mano, kad tarptautinė mokesčių konkurencija, o ne tarptautinis bendradarbiavimas mokesčių derinimo srityje yra globalaus ekonomikos augimo ir globalios gerovės kilimo prielaida.

Tačiau ne visi sutinka su šia argumentacija. Jie teigia, kad praktiškai ekonomikos augimo tikslų galima pasiekti ir didelių mokesčių sąlygomis, turėdami omenyje tokias didelių mokesčių šalis – Švediją, Daniją, Suomiją ir kt. Pavyzdžiui, Švedijoje per paskutinius dešimt metų ekonomikos augimo tempai buvo didesni nei daugelyje kitų mažesnius mokesčius taikančių ES šalių. Šiaurės šalis gana sėkmingai sprendžia ir kitas – mokesčių surinkimo, užsienio investicijų problemas. Šiaurės šalis užima pirmaujančias tarptautinio konkurencingumo reitingų pozicijas. Dauguma šių šalių gyventojų nemano, kad jų ekonominės sistemos yra didelių mokesčių deformuotos ir nesirengia esmingai jų keisti.

Taigi stovyklos, pasisakančios prieš mokesčių konkurenciją, retorika yra visiškai kitokia

nei mokesčių konkurencijos šalininkų. Jos atstovai pasisako prieš preferencinius mokesčių režimus ir ypač prieš vadinamuosius mokesčių rojus (angl. *tax havens*). Jie mano, kad mokesčių konkurencija yra žalinga, nes ji iškraipo prekybinius, investicinius ir finansinius sprendimus, kelia grėsmę nacionalinėms mokesčių bazėms (angl. *tax bases*), griaua mokesčių sistemų teisingumą, neutralumą ir galiausiai mažina globalią gerovę. Todėl būtina diegti ir stiprinti daugiašalį požiūrį į mokesčių problemas, gerinti tarptautinį bendradarbiavimą šioje srityje (Harmful tax competition).

Įtakinga nevyriausybinė organizacija Oxfam siūlo radikalų sprendimą. Pirma, siūloma nustatyti globalius mokesčių bazės standartus ir, antra, įkurti globalią mokesčių valdžią, kurios svarbiausias tikslas būtų užtikrinti, kad nacionalinės mokesčių sistemos neturėtų negatyvių globalių padarinių (Oxfam, 2000).

Ir šioje stovykloje nestinga aštrių, drastiškų vertinimų. Pavyzdžiui, O. Lafontaine'as ir D. Strauss-Kahnas mokesčių konkurenciją vadiną mokesčių brakonieriaivimu (Lafontaine..., 1999, p. 18), Scharpfas – lenktynėmis iki dugno (angl. *race to the bottom*) (Scharf, 1997), o Steinmo – „persikirstymo pabaiga“ (angl. *the end of redistribution*) (Steinmo, 1994). Visi šie spalvingi vertinimai kyla iš susirūpinimo viešojo sektoriui, gėrovės valstybės modelio likimu.

Apibendrinant galima sakyti, kad šios skirtingos pozicijos pagrįstos skirtinga aksiomatika, nevienoda prielaidų sistema. Individualistinei paradigmai priklausantys mokesčių konkurencijos šalininkai sąmoningai ar nesąmoningai ekonomišką tapatina su rinka ir jų idealas – gryną, tobula rinka. Jiems viešasis sektorius yra našta ūkiui, o mokesčiai, jų nuomone, iškraipo rinkos režimą.

O tie, kurie mano, kad tarptautinė mokesčių konkurencija yra žalingas dalykas ir kad reikia bendrų, koordinuotų tarptautinių pastangų apri-

bojant preferencinius mokesčių režimus ir ypač mokesčių rojus, sąmoningai ar nesąmoningai vadovaujasi kitokiu – holistiniu ekonomikos suvokimu, pagal kurį ekonomika yra daugiau negu rinka, kad adekvatus laikmečiui viešasis sektorius nėra našta ūkiui, o prisideda prie ekonominės plėtros, ūkio konkurencingumo didėjimo.

Tai, kad skirtingą požiūrį į mokesčius ir tarptautinę mokesčių konkurenciją lemia paradigmatai, filosofiniai veiksniai, pripažįsta ir dalis šios diskusijos dalyvių. Pavyzdžiui, Ch. Edwardas ir V. de Rugy, cituodami žinomą britų verslininką, teigia, kad egzistuoja fundamentalūs filosofiniai skirtumai tarp to, kas vadinama anglosaksiškuoju ekonominiu modeliu, ir to, kas atstovauja kontinentiniam dirizistiniam modeliui (angl. *the dirigiste continental model*). Pirmieji mažų mokesčių režimus mano esant gera konkurencine verslo aplinka, antrieji – nesąžininga mokesčių konkurencija (Edwardas, de Rugy, s. 31). Vartojant kitą sąvokų sistemą, galima sakyti, kad anglosaksiškasis modelis yra labiau individualistinis, o kontinentiniam arba dirizistiniam modeliui būdingesni holistiniai bruožai.

Išvados

Ekonominių procesų internacionalizacija ženkiai keičia situaciją šalių viešųjų finansų srityje.

Dar prieš pusę amžiaus valstybės finansai buvo grynai vidaus, suverenų reikalas, o dabar šalys patiria nemenką išorės veiksmų, kitų šalių vykdomos finansų politikos poveikį. Jei šalis mažindama mokesčius ar net kai kuriuos iš jų naikindama siekia pritraukti kitose šalyse esantį kapitalą ar santaupas, ji, kai kurių ekonomistų požiūriu, gali suduoti smūgį kitų šalių mokesčių bazei, bent dalį jos perimdama. Tai vadinama tarptautine mokesčių konkurencija.

Vieni ekonomistai tai mano esant pozityviu reiškiniu, kiti tokią politiką vadina mokestiniu brakonieriaivimu, „lenktynėmis iki dugno“. Tuos požiūrių skirtumus lemia skirtinga aksiomatika, kuria sąmoningai ar nesąmoningai naudojasi tarptautinės mokesčių konkurencijos šalininkai ir priešininkai. Jeigu ekonomistas yra metodologinio individualizmo atstovas, jis paprastai teigiamai žiūri į mokesčių konkurenciją. O holistas yra labiau linkęs į šalių mokesčių derinimą. Jis paprastai labiau pabrėžia šalių bendradarbiavimą mokesčių srityje nei mokesčių konkurencijos naudą. Autoriaus nuomone, remiantis holistine paradigma galimas sistemingesnis viešųjų finansų supratimas. Veiksmingesnė yra ir viešųjų finansų politika besiremianti šiuo požiūriu. Ji yra veiksmingesnė ne tik šalies viduje, bet ir sprendžiant tarptautinės mokesčių konkurencijos klausimus.

LITERATŪRA

- Benatar, S., Daar, A., Singer, A. (2003). Global health ethics: the rational for mutual caring. *International affairs*, 79, 1.
- Coalition for Tax Competition // <http://www.freedomandprosperity.org/ctc/ctc.shtml>
- Edwards, Ch., (de) Ruyg, V. *International Tax Competition. A 21st-Century Restraint on Government* // <http://www.cato.org/pubs/pas/pa-431es.html>
- Genschel, Ph. (2001) Globalization, Tax Competition and the Fiscal Viability of the Welfare State. *Max Planck Institute for the Study of Societies. Working Paper* 01/1, May 2001. <http://www.mpi-fg-koeln.mpg.de/pub/workpap/wp01-1-1.html>
- Gyls, P. (2003). The Political Economy of Lithuania's Public Finance. *Ekonomika*, VU mokslo darbai, Nr. 64, p. 27–36.
- Gyls, P. (2004). Two Paradigms of Economic Development in CEE Countries. *Ekonomika*, VU mokslo darbai, Nr. 68, p. 24–38.
- Houlder, V. (2005). Europe Squeezes US Tax Rates. *Financial Times* 2005.02.14.
- Harmful Tax Competition – an Emerging Global Issue.* (1998) Paris, OECD.
- Krugman, P. (2005). *Deficits and deceit. International Herald Tribune.* 2005.03.05.
- Lafontaine, O., Straus-Kahn, D. (1999). Europa – social and stark. *Die Zeit*, 54.
- Mažiau mokesčių – daugiau pajamų. *LLS svetainės medis.* http://www.lls.lt/rinkimai_2000_seimo_teze1.html
- Mitchell, D. J. *An OECD Proposal to Eliminate Tax Competition would Mean Higher Taxes and Less Privacy* // <http://www.heritage.org/Research/Taxes/BG1395.cfm>
- Oxfam „Tax Havens: Realizing the Hidden Billions for Poverty Eradication“. *Oxfam GB Policy Paper, June 2000* // <http://www.oxfam.org.uk/policy/papers/taxhvn/tax.htm>
- Scharpt, Fr. (1997). Introduction: the problem-solving capacity of multilevel governance. *Journal of European Public Policy*, No 4, p. 87–95.
- Šimašius, R. (1998). Nauja biudžeto kokybė – mokesčių naštos mažinimo prielaida. *Laisvoji rinka*, 1998, Nr. 1, p. 11–12.
- Steinmo, S. (1994). The End of Redistribution? International Pressures and Domestic Tax Policy Choices. *Challenge*, No 37.
- Steponavičienė, G. (2003). Arba nemokamas arba gydymas. *Laisvoji rinka*, Nr. 1, p. 4–5.
- Ten Arguments against Abolishing the Lithuanian Profit Tax. (1999). *UN Bulletins.* 1999. September-December, No 21-22.
- The case for flat taxes (2005). *The Economist*, 14 April 2005.
- Vainienė, R. (1999). Daug atsakymų į vieną klausimą, arba Kodėl reikia naikinti pelno mokesčių. *Laisvoji rinka*, Nr. 5, p. 7–8.
- Vainienė, R. *The More the Better: but not Taxes!* // <http://www.freema.org/Articles/Taxes.phtml>
- Vainienė, R. (2002). Visa tiesa apie progresyvinus mokesčius. *Laisvoji rinka*, Nr. 1, p. 3–4.

MOKESČIŲ NAŠTA IR TARPTAUTINĖ MOKESČIŲ KONKURENCIJA

Povilas Gyls

Santrauka

Straipsnyje nagrinėjami susiję mokesčių naštos ir tarptautinės mokesčių konkurencijos klausimai. Autorius savo argumentaciją nagrinėdamas šiuos klausimus grindžia metodologinio holizmo prielaidomis ir konkrečiai postulatu, kad viešasis sektorius yra ekonomikos dalis ir kad mokesčiai nėra našta, užkrauta ant privataus sektoriaus pečių, bet investicijų į viešųjų gėrybių gamybą šaltinis. Maža to, autorius pažymi, kad daugiau nei šimtmetį matoma nacionalinio produkto didėjimo mokesčių pajamų dalies tendencija, kuri vadinama A. Vagnerio dėsnium.

Pastaraisiais dešimtmečiais kitas tarptautinės fiskalinės politikos veiksnys tampa vis svarbesnis. Tai – mokesčių konkurencija tarp nacionalinių valstybių. Šis veiksnys kelia grėsmę suverenį šalių mokesčių bazei,

skatina, kai kurių autorių nuomone, mokesčių rojų atsiradimą, mokesčių brakonieriavimą, „lenktynes iki dugno“, socialinį dempingą ir kitus neigiamus reiškinius, kurie iškreipia natūralų ekonominės plėtros kursą. Ši tendencija yra remiama galios centrų, kurie įgyvendina individualistinę ekonominę strategiją ir savo ekonomikos sampratą grindžia metodologinio individualizmo prielaidomis.

Tačiau kai kurie kiti galios centrai, institucijos priešinosi šiai tendencijai, nes mano, kad ji gali pakenkti globaliai gerovei. Jungtinės Tautos, Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacija (EBPO) ir iš dalies Europos Sąjunga mano, kad tarptautinis mokesčių derinimas galėtų turėti palankią įtaką žmonijos ekonominiam augimui ir gerovei.

TAX "BURDEN" AND INTERNATIONAL TAX COMPETITION

Povilas Gylys

Summary

The article deals with the interconnected issues of tax "burden" and international tax competition. Author bases his argumentation vis' a vis these issues on holistic assumptions, namely on the postulates that the public sector is part of the economy and that taxes are not simply a burden laid down on the private sector, but the source of investment in the production (procurement) of public goods. Furthermore, author stresses that for more than a century one can follow the tendency of the increasing share of tax revenues in the national product, the so-called as Wagner's law.

In recent decades, another – international-factor of fiscal policy is playing an increasingly important role. This is tax competition among national states. This factor

poses threat to tax bases of sovereign countries and leads, as some assume, to the appearance of tax havens, tax poaching, race-to-the bottom, social dumping and other negative phenomena which distort the natural course of economic development. This trend is supported by power centers which pursue the individualistic economic strategy and base their perception of economy on the premises of methodological individualism.

Some other power centers, institutions, on the other hand, resist this tendency as harmful to the global welfare. The United Nations, OECD and partly EU assert that international harmonization in the field of taxation could be conducive to economic growth and prosperity of mankind.

Īteikta 2006 m. liepos mėn.

Prūimta spausdinti 2006 m. rugsėjo mėn.